

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 26.6.2006

Číslo: Ročník 16 (2006), Číslo 2

Sekce: Knihovníci, čtenáři políbení múzou

Název článku: Jesenické strašení aneb I v Jesenici máme strašidla

Autor: Marta Valešová

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=703>

Jesenické strašení aneb I v Jesenici máme strašidla

Marta Valešová

Skoro každé město, městečko, ba i vesnice nyní vydává své pověsti. Velká Jesenice není až tak velká, významnými památkami příliš neoplývá a ani nikdo známý se tu zatím nenarodil. To ale neznamená, že by nemohla vydat své pověsti. Obecní knihovna pozvala na pomoc své čtenáře, které požádala, aby si vymysleli každý své strašidlo a napsali, co provedlo, kde bydlí nebo jak vypadá. Strašidel se nakonec sešlo tolik, že knihovna mohla svépomocí vydat literární sbírku Jesenické strašení, ze které jsou následující ukázky.

Jesenická strašidla

Literární kroužek ZŠ Velká Jesenice, upravila Zdeňka Francová

Říká se, že už nejméně 300 let u nás žijí strašidla. Jmenují se Křivonožka, Zlomyslník křiklavý a Blablule.

Nejprve vám povíme něco o Křivonožce. Straší neposlušné děti, a to v noci před spaním. Když usínají, běhá jim za okny, občas jim vlétne do pokoje a schovává jim věci, které pak musí ráno hledat. Než odejdou druhý den do školy, někdy zaslechnou její divný smích. Křivonožka však nedá pokoje a občas zazlobí i ve dne. Proto si děti věci raději hlídají, aby je Křivonožka neschovala. Když začnou večer usínat, může se jim zjevit v pokoji. Leknutím se rychle schovají pod peřinu, ale když po chvíli vykouknou, je už Křivonožka pryč.

Teď něco o strašidle, kterým je Zlomyslník křiklavý. Žije na dolejší konci vesnice, kde je malý vodopádek. Ten vodopádek ale není obyčejný! Každý večer kolem půlnoci je tam slyšet pištící hlásek. Když máte štěstí, můžete zahlédnout modrého skřítku. Pokud dělá zrovna rámus, ani si nevšimne, že ho někdo pozoruje. Rád ničí lidem věci na zahrádkách, třeba kůlny, dětská pískoviště i zapomenuté hračky, ale nejraději otrhává stromky a květiny.

Dalším strašidlem je Blablule. Straší ve dne i v noci, děti i dospělí. Mění různé věci, které schovává Křivonožka, a v nich také žije. Má vlnící se tělo z barevné mlhoviny. Může měnit barvy a má obrovské svítící prsty. Na hlavě se jí vlní barevné vlasy, má šiřaté oči i nos a křivou pusku. Blablule dokáže lidem tak poplést, že zapomínají slova a v noci mohou divně mluvit. Její zaklínadlo zní: „Blekotám, plekotám, různé věci přemotám. Bluf, pluf!“ Dokáže člověka tak poplést, že ani neví, čím je.

Přestože strašidla dělají lidem takové věci, nejsou zlá. Sice straší ráda a neustále, ale ve skutečnosti by nikomu nechtěla ublížit.

Dupohrom

Karolina Kašparová

Věříte, že i v Jesenici máme strašidla? Jestli nevěříte, přečtěte si tento příběh. Prý támhle na kopci u Horáků každý den od půlnoci do pěti hodin ráno straší. Straší na staré půdě a děsně dupe. Sama paní Horáková mi to vyprávěla. A kdybyste ještě viděli, jak vypadá! Má oči jako uhlí, zuby

jako rampouchy a nos má pořád nahoru. Jmenuje se Dupohrom. To proto, že dupe jako hrom, až se všechny domy okolo otrásají. Jde z něho obrovský strach! Paní Horáková se bojí ve svém domečku bydlet. V noci nemůže vůbec spát a spát nemohou ani lidé v okolí. Ten, kdo ráno brzy chodí do práce, se tomu místu raději obloukem vyhýbá – ale stejně se bojí. Nikdo si neumí představit, co se ještě může stát, až se strašidlu přestane na půdě u paní Horákové líbit! Já sama jsem Dupohroma neviděla, protože když straší, tak spím, ale popisovala mi ho paní Horáková. Tu noc, kdy poprvé z půdy uslyšela to hrozné dupání, odvážila se tam jít podívat. Když otevřela dveře, hrozně se polekala. Rychle je zase zabouchla a zamkla na deset západů. Od té doby by tam už nikdy nešla. Tohle strašidlo už začíná dělat starosti celé vesnici. A tak prosím nejen za paní Horákovou, jestli by se našel někdo, kdo by Dupohroma dokázal vyhnat pryč. Věřím, že se takový odvážný člověk určitě najde.

Dolňák z Čeperky, nazývaný také Bažiňák

Kateřina Zákřavská

Dolňák z Čeperky žije v lesíku u Kličků. Je velký asi 20 cm, v létě je barvy hnědé a sem tam má zelené fleky, v zimě je bílý s nažloutlými fleky. Pětkrát za jeden rok může měnit barvu podle okolí jako chameleon. Ve chvíli, kdy si může změnit barvu, hned toho využije a spěchá strašit. V létě žije v bažině, v zimě si udělá domeček z větví a suché trávy. Ten se snaží co nejlépe zamaskovat, aby ho nikdo neobjevil. Straší ty děti, které najdou jeho domeček a chtějí ho zničit. To pak všelijak huláká a vříská, aby se dotyčné děti co nejvíce bály a příště ho nezlobily. Když vřískání a hulákání nestačí, začne prskat bláto z bažiny všude kolem sebe. V této chvíli se už děti většinou začnou bát a utíkají pryč z lesíka od obydlí Bažiňáka. V případě vytrvalého zlobivce nastupuje poslední stupeň strašení, a to vypouštění děsného zápachu, který velmi dlouho ulpívá na kůži postrašeného zlobivce. Doma pak tento zlobivec schytá pár za uši a příště si dá určitě pozor na Bažiňáka. Ono smrdět týden jako tchoř není nic příjemného jak pro zlobivce, tak pro jeho okolí. Stává se, že rodiče zlobivce raději ze školy omluví a ten začne chodit do školy až vysmradne. Má určitě co dohánět. Od paní učitelky potom zlobivec dostane za odměnu několik úkolů navíc.

© 2000-2004 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz
· knihovna@svkhk.cz · studovna@svkhk.cz · <http://www.svkhk.cz>